

Dommeren

Storslået, spændende, styrtsentimental

**Af Helle Sihm, filmredaktør på
Dagbladenes Bureau**

Dobkins og Downings storfilm, "Dommeren", har tydeligt og bevidst valgt at være klassisk og gammeldags: Lange, rolige sekvenser, der udspiller sig helt i et adstadigt tempo, der giver plads til at få det hele med og nyde hvert øjeblik af det sublime skuespil i de stemningsmættede omgivelser. En spilletid på hele 141 minutter, som gør både hovedhandlingen, dens mange, vigtige sidespor og persongalleriet fuldt forståelige og krystalklare. En fascinerende, en tid lang originalt helstøbt historie helt uden huller fremført af prisoverøste stortalenter. Et par timer forløber filmen så spændende og fængslende, at den optittende frygt for en

forudsigelig, sentimental slutning lægges under et tæt tilfredsheds-låg. Men så kommer et alt for bredt accepterende og usandsynligt oplæg til netop denne frygtede, kvalmt patetiske, styrt-sentimentale slutning. Så ærgerligt!

Den iskolde, højryvet nedladende, stor-tjenende og stor-vindende, moralsk noget anløbne forsvarsadvokat, Hank Palmer, som er midt i en ond skilsmisse, drager fra Chicago til barndommens provinsby, da hans mor dør. Straks efter hans ankomst begynder en hoben skeletter at manifestere sig, ikke bare i skabene, men overalt, på kryds og tværs mellem alle involverede, ja, endda registreret på smalfilm af den yngste af afdødes tre sønner: Den retarderede, infantile Dale. Ældste søn, Glen, var et lovende kæmpetalent af en baseballspiller, indtil... Den mellemste er super-advokaten Hank, der snart skal få sine både professionelle og familiemæssige kompetencer sat på hårde prøver: Hans far, lillebyens ærekære og respekterede dommer anklages nemlig for at have kørt hovedpersonen i sin grusomste sag ihjel. Men hvis det er sandt, hvorfor kan den dybdeborende, sandhedssøgende dommer så intet huske om det? Kan en uvildig, neutral jury findes blandt den markante dommers lillebysbørn? Og hvilken dommer skal dømme dommeren? Mange store, svære spørgsmål samles til den altafgørende retssag, især: Vil den foragt-fnysende, gamle far trods det gensidige fjendskab tillade, at hans forstødte, storby-smarte søn forsvarer ham? Her er det så, den til da så stilsikkert selvbevidste, spændende film forfalder til usandsynlighed og sentimentalitet.

Her er det ikke "for mange kokke, der har fordærvet maden", snarere for få, da navnene Dobkin og Downing dukker op på rigtig mange vigtige poster, men Dobkins' sikre komedie-instruktørtalent sikrer, at en passende mængde præcis anbragt, knivskarp humor drysses ud over dramaet. Skuespillet er der også styr på: Robert Downey Jr. som den koldt kyniske super-forsvarer, Hank, Vera Farmiga sødt rørende som Hanks ungdomskæreste, en elegant, neddæmpet Billy Bob Thornton som selvsikker anklager og helt formidabel Robert Duvall som dommeren: Udadtil skarp, kontrolleret, magtfuld spidsborger – bag hjemmets vægge syg, ynkelig, medynkvækkende hjælpeløs. En imponerende, fascinerende, intens filmoplevelse de første par timer, men som så kokser skuffende ud i usandsynlighed og sentimentalitet.

Dommeren – The Judge – USA 2014 – Instr.: David Dobkin – Manus: Bill Dubuque, Nick Schenk – Medv.: Robert Downey Jr., Robert Duvall, Billy Bob Thornton, Vincent D'Onofrio, Vera Farmiga – 142 min. – Dansk biografpremiere d. 27/11, 2014 – Distribution/pressebilleder: Warner Bros.

<http://cinemazone.dk/review.asp?id=9363&area=1>